

«Μη γινώ μεθα κενόδοξοι, αλλήλους ερεθίζοντες, αλλήλους φθονούντες» (Γαλάτας, ε΄:26)

Η κενοδοξία είναι η ματαιοδοξία, δηλαδή η επιθυμία ματαίας δόξας, όπως να επιθυμεί κάποιος πλούτο, πολλές γνώσεις και υψηλές θέσεις, με κύριο σκοπό την ατομική του καλοπέραση και για να λάβει δόξα από τους ανθρώπους. Επίσης το να επιδιώκει ένας άνθρωπος την αποδοχή των άλλων με σκοπό να γίνει το κεντρικό πρόσωπο και να τον επαινούν όλοι, χωρίς να έχει σαν πρόθεση να βοηθήσει στις ανάγκες των συνανθρώπων του, αλλά το κάνει για να φαίνεται ανώτερός τους και για να τον κολακεύουν.

Ακόμα και ο χριστιανός κινδυνεύει να γίνει κενόδοξος εάν δεν προσέξει και δεν έχει τα αισθητήριά του γυμνασμένα ώστε να διακρίνει το καλό από το κακό (Εβραίους,ε΄:14). Εάν πάρει ένας χριστιανός δόξα από τους ανθρώπους για κάποιο καλό έργο που έκανε, αυτό θα έχει σαν συνέπεια να χάσει τον μισθό που θα του έδινε ο Κύριος. Στο κατά Ματθαίο Ευαγγέλιο διαβάζουμε για τρία καλά έργα που ζητάει ο Κύριος να τα κάνουμε κρυφά. Αυτά τα έργα είναι η ελεημοσύνη, η προσευχή και η νηστεία, τα οποία ο Κύριος θέλει κάθε άνθρωπος που υπακούει στον λόγο Του, αυτά να τα κάνει 'εν τω κρυπτῷ', ώστε να λάβει μισθό απ' Αυτόν. Σε αντίθετη περίπτωση που ο άνθρωπος εκείνος θέλει να φανερώσει αυτό που κάνει, τότε θα λάβει μισθό (δόξα) από τους ανθρώπους αλλά όχι από τον Κύριο. Ότι προσφέρει το γνήσιο παιδί του Θεού στον αδελφό του ή στον συνάνθρωπό του, το κάνει για τον Κύριο, για να λάβει μισθό από Αυτόν και δεν το κάνει για να πάρει δόξα από τους ανθρώπους.

Στη συνέχεια θα αναφέρουμε γραφικά παραδείγματα ανθρώπων που ακολούθησαν κενόδοξες επιθυμίες, καθώς και τον καρπό τους που χαρακτηρίζεται από έριδες και φθόνους που οδηγούν ακόμα και στον θάνατο.

Αρχικά αναφέρουμε τον Κορέ, τον Αβειρών, τον Δαθάν και τον Ων, οι οποίοι μαζί με άλλους 250 άνδρες αρχηγούς της συναγωγής των Ισραηλιτών, στασίασαν εναντίον του Μωυσή και του Ααρών. Πρόβαλλαν τον εαυτό τους, ώστε να εκτοπίσουν τον Μωυσή μη

σεβόμενοι τον Κύριο που τον έθεσε ηγέτη στον λαό Του. Μάλιστα αυτοί που στασιάσανε κατηγόρησαν τον Μωυσή και τον Ααρών ότι υψώνονται υπεράνω της συναγωγής, ενώ όπως είπαν ο Κύριος ενεργεί το ίδιο μεταξύ όλων των μελών της συναγωγής. Ο Μωυσής πρόβαλλε τον Κύριο, ώστε Αυτός να μαρτυρήσει άμεσα την επόμενη ημέρα, ποιοι είναι δικοί Του και ποιος είναι άγιος και εκείνον που θα εκλέξει, εκείνος να Τον πλησιάζει. Την επαύριο το πρωί, ο Κορέ έφερε όλη τη συναγωγή εναντίον του Μωυσή και του Ααρών. Όταν ήρθε η ώρα, ο Μωυσής ανέφερε στο λαό να αποχωρήσουν από τις σκηνές αυτών των ασεβών ανθρώπων και στη συνέχεια έθεσε σημείο ότι εάν αυτοί πεθάνουν με φυσικό αίτιο τότε αυτό σημαίνει ότι ο Κύριος δεν τον απέστειλε, ενώ εάν ανοίξει η γη και τους καταπιεί, μαζί με τους δικούς τους και τα υπάρχοντά τους, τότε σημαίνει ότι αυτοί παρόξυναν τον Κύριο. Έτσι ακριβώς συνέβη, άνοιξε η γη και τους κατάπιε με τις οικογένειές τους και τα υπάρχοντά τους, ενώ φωτιά από τον Κύριο έκαψε και τους 250 στασιαστές. Ο λαός εκείνη την ώρα φοβήθηκε, αλλά την επόμενη μέρα γόγγυζε όλη η συναγωγή εναντίον του Μωυσή και του Ααρών και έλεγαν ότι αυτοί οι δυο θανάτωσαν τον λαό του Κυρίου. Τότε είπε ο Κύριος στον Μωυσή και τον Ααρών να αποσυρθούν από την συναγωγή και άρχισε να θανατώνει αυτούς που γόγγυζαν. Ο Μωυσής είπε στον Ααρών να λάβει θυμιατήρι, να βάλει φωτιά από το θυσιαστήριο, να επιθέσει θυμίαμα και να κάνει εξιλέωση για την συναγωγή. Έτσι έπραξε ο Ααρών, στάθηκε μεταξύ των ζωντανών και των νεκρών, έκανε εξιλέωση και σταμάτησε η θεομηνία. Μέχρι τότε πέθαναν άλλοι 14700 άνθρωποι, εκτός αυτών που πέθαναν εξαιτίας του Κορέ (Αριθμοί, ις':1-50).

Αυτός ήταν ο καρπός της κενοδοξίας των στασιαστών να προβληθούν αυτοί έναντι άλλων, χωρίς να λογαριάζουν την γνώμη του Κυρίου. Αυτή τη μάταιη δόξα που απαίτησαν οι στασιαστές την πλήρωσαν με τη ζωή τους. Μάλιστα, το ίδιο τίμημα πλήρωσαν και οι 12700 τους οποίους παρέσυραν.

Άλλο αρνητικό παράδειγμα επικράτησης της κενοδοξίας σε ανθρώπους του Θεού, είναι αυτό που προφητικά αναφέρει ο απόστολος Παύλος και το οποίο η εκκλησιαστική ιστορία επαληθεύει. Όταν ευρισκόμενος στη Μίλητο, κάλεσε τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας της Εφέσου μεταξύ των άλλων τους είπε: 'Προσέχετε λοιπόν είς εαυτούς, καὶ εἰς ὅλον τὸ ποίμνιον, εἰς τὸ ὅποιον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σᾶς ἔθεσεν ἐπισκόπους, διὰ νὰ ποιμαίνητε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ αἵματος. Διότι ἐγὼ

ἐξεύρω τοῦτο, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου θέλουσιν εἰσέλθει εἰς ἑσᾶς λύκοι βαρεῖς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν θέλουσι σηκωθῇ ἄνθρωποι λαλοῦντες διεστραμμένα, διὰ νὰ ἀποσπῶσι τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν·

(Πράξεις, κ':28-30). Δηλαδή κάποιοι από αυτούς τους πρεσβυτέρους, ἐνῶ ξεκίνησαν σωστά το ἔργο τους, με την ἐνέργεια καὶ ὁδηγία του Ἁγίου Πνεύματος, στην πορεία δεν θα προσέξουν καὶ θα φθάσουν νὰ λαλοῦν διεστραμμένα, συστήνοντας ἑμμεσα ἢ ἀμεσα τον εαυτό τους σαν το πρόσωπο που πρέπει νὰ ἀκολουθοῦν οἱ μαθητὲς καὶ ὄχι τον Σωτῆρα Ἰησοῦ Χριστό. Το τελικὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὁ ἐκτροχιασμός τόσο των ἰδίων, ὅσο καὶ αὐτῶν που τους ἀκολουθοῦν, ἀπὸ τον ευθὺ ἀλλὰ τεθλιμμένο ὁδρόμο του Κυρίου (Ματθαῖος, ε':16).

Στο σημεῖο αὐτὸ καλὸ εἶναι νὰ τονίσουμε ὅτι ἄνθρωπος του Θεοῦ δεν ἀκολουθεῖ ἄνθρωπο ἀλλὰ τον Κύριο. Πρέπει βέβαια νὰ σεβόμαστε καὶ νὰ πειθόμαστε στους ἀνθρώπους που ἔχει θέσει ὁ Κύριος νὰ προῖστανται στην ἐκκλησία Του, σύμφωνα ὅμως με το γραμμένο: «Ἐνθὺμεῖσθε τοὺς προεστῶτάς σας, οἵτινες ἐλάλησαν πρὸς ἑσᾶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· τῶν ὁποίων μιμεῖσθε τὴν πίστιν, ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πολιτεύματος αὐτῶν.Πείθεσθε εἰς τοὺς προεστῶτάς σας, καὶ ὑπακούετε· διότι αὐτοὶ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν σας, ὡς μέλλοντες νὰ ἀποδώσωσι λόγον· διὰ νὰ κάμνωσι τοῦτο μετὰ χαρᾶς, καὶ μὴ στενάζοντες· διότι τοῦτο δὲν σᾶς ὠφελεῖ»

(Εβραίους, ιγ':7,17).

Συνεπῶς θὰ υπακούμε σε προεστῶτες που ἀγρυπνοῦν γιὰ τις ψυχές μας προσευχόμενοι στον Κύριο, τον ὁποῖο ἔχουν πραγματικὰ σαν ἀρχηγό τους μίας καὶ ἔχουν υπόψη τους ὅτι θὰ του λογοδοτήσουν γιὰ τὰ πεπραγμένα τους. Εἰάν ἐρθοῦμε σε ἀμφισβήτηση γιὰ κάποιον προεστῶτα που ἔχει θέσει ὁ Κύριος στην ἐκκλησία που ἀνήκουμε, ας πᾶμε νὰ ρωτήσουμε πρῶτα τον Κύριο, ἀλλὰ καὶ ἄλλους πνευματικούς ἀδελφούς της ἐκκλησίας μας, ἀν ἔχουν τὴν ἴδια γνώμη με τὴν δική μας καὶ θὰ λάβουμε ἀπὸ τον Κύριο ὁδηγία, μίας καὶ Ἀυτὸς μας βγάζει ἀπὸ κάθε ἀδιέξοδο. Ας μὴ ξεχνᾶμε τὸ ρηθὲν διὰ του Ἁγίου Πνεύματος ἀπὸ τον ἀπόστολο Παῦλο: «Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς, ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ σᾶς κηρύττῃ ἄλλο εὐαγγέλιον παρὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σᾶς ἐκηρύξαμεν, ἅς ᾤναι ἀνάθεμα» (Γαλάτας, α':8).

Συνεχίζοντας, λέμε ὅτι ἡ κενοδοξία, σαν ἐπιθυμία της δόξας ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ὄχι της δόξας ἀπὸ τον Θεό, εἶναι ἀσυμβίβαστη με τὴν εἰλικρινή πίστη, σύμφωνα με τὰ λόγια του Κυρίου, «Πῶς δύνασθε σεῖς

νὰ πιστεύσητε, οἵτινες λαμβάνετε δόξαν ὁ εἷς παρὰ τοῦ ἄλλου, καὶ δὲν ζητεῖτε τὴν δόξαν τὴν παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ;»

(Ιωάννης, ε' :44). Αυτό πιστεύουμε ισχύει, διότι σύμφωνα πάλι με τα λόγια του Κυρίου,

«... ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὑψηλόν, βδέλυγμα εἶναι ἐνὼ πιον τοῦ Θεοῦ»

(Λουκάς, ις' :15). Επιπρόσθετα ο λόγος του Θεού αναφέρει, σχετικά με υψηλά ιστάμενους ανθρώπους, που ενώ πιστεύουν στον Κύριο δεν Τον ομολογούν,

«Ἄλλ' ὅμως καὶ ἐκ τῶν ἀρχόντων πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν, πλήν διὰ τοὺς Φαρισαίους δὲν ὡμολόγουν, διὰ νὰ μὴ γείνωσιν ἀποσυνάγωγοι. Διότι ἠγάπησαν τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον παρὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ»

(Ιωάννης, ιβ' :42,43).

Γι' αυτό ας μη προβάλλουμε τον εαυτό μας σε κάθε έργο που κάνουμε και ούτε να παρασυρθούμε από τις ευλογίες υλικές και πνευματικές που μας δίνει ο Κύριος, για να μην υπερηφανευτούμε, ὡς στε να θεωρούμε ὅτι οἱ ευλογίες εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν δικῶν μας ἐνεργειῶν. Να μη ξεχνάμε ὅτι χωρὶς τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, δὲν μπορούμε να κάνουμε τίποτα (Ιωάννης, ιε' :5). Σε κάθε έργο που πράττουμε να ἐπιδιώκουμε να δοξάζεται ὁ Πατέρας Θεός και ὄχι τὴν προβολή μας ἐναντὶ τῶν ἀδελφῶν μας γιὰ τὴ δική μας δόξα (Ματθαῖος, ε' :16). Να ἀφιερῶνουμε τὰ ἔργα μας στὸν Κύριο ὡς στε Εκείνος να εἶναι τὸ κεντρικὸ πρόσωπο και να δοξάζεται, ἐνὼ εμεῖς να κρυβόμαστε πίσω ἀπὸ τὸ 'σταυρό' τῆς θυσίας Του.

Συνοψίζοντας λέμε ἐπειδὴ ἡ κενοδοξία συνυπάρχει με τὴν υπερηφάνεια, ὅτι ἓνα κεντρικὸ δίδαγμα τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἶναι ὅτι "Ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, εἰς δὲ τοὺς ταπεινοὺς δίδει χάριν"

(Ιακώβου, δ' :6, Α' Πέτρου, ε' :5), γι' αὐτὸ μια σχετικὴ με αὐτὸ τὸ δίδαγμα σημαντικὴ γραφικὴ συμβουλή εἶναι

:"μή πράττοντες μηδὲν ἐξ ἀντιζηλίας ἢ κενοδοξίας, ἀλλ' ἐν ταπεινοφροσύνῃ, θεωροῦντες ἀλλήλους ὑπερέχοντας ἑαυτῶν"

(Φιλιππησίους, β' :3). Ας προβάλλουμε τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό στὴν ζωὴ μας και να θεωρούμε τὰ ἀδελφία μας ἀνὼ τερα ἀπὸ τὸν εαυτό μας. Για να γίνῃ αὐτὸ πρέπει να ἔχουμε συνεχὴ ἐπικοινωνία με τὸν Κύριο διὰ τῆς ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ προσευχῆς και να τρεφόμαστε πνευματικὰ με τὸν λόγο Του, ὡς στε να φθάσουμε ὅπως ὁ ἀπόστολος Παῦλος να πούμε:

«..ζῶ δὲ οὐχὶ πλέον ἐγώ , ἀλλ' ὁ Χριστὸς ζῇ ἐν ἐμοί»
(Γαλάτας, β' :29). □ Αμήν!